

Arany János: Az ünnepontók

Zendül, kondul szent harangszó,
Csengve, bűgva messze hangzó:
"Imára! imára!"
Jámbor népe a kis helynek
Halkan lépve gyűlnek, mennek
Imára, imára.

Szép piros a pünkösdi reggel,
Mintha tűzzel, Szentlélekkel
Menny-föld tele volna:
E napot fent s lent megülik.
E nap oly ragyogva nyílik,

Mint hajnali rózsa.

De mi réjja riad? de mi ördögi zaj,
Rekegő szitok és otromba kacaj,
Hogy reszket az egyház tornya?...
Szembe' Isten hajlokával,
Nem törődve a szent mával,
Foly tegnapi dőre tivornya.

"Hol egy muzsikás? hegedű, vagy egyéb?
Ha különb nem akad, dudaszó is elég:
Ki fut érte? szaladj Zsuzsi lyányom."
"A Zsuzska maradjon! hagyj neki békét!
Eszem ezt a pirosítós képét:
A kufercest majd vele járom."

Hát íme, kapóra dudás közelg.
Egy sanda, szikár, csúf szőrös öreg,
Tömlője degeszre fújva:
Füle táján két kis szarva gidának,
- Mintha neki volna szarva magának -
Sípján már billeg az ujja.

"Ide, a Jebuzéus pofádat!
Mert megkeserüli a hátad."
"Uraim, de papolnak ott benn..."
"Hát baj neked az, pogány hitűnek?
Az enyém - ha töröm, ha nem - ez ünnep:
Enyém, ha szidom, ez az Isten!"

Ravaszul mosolyog fél szája hegyén
S rákezd dudáját halkal a vén,
Minden sark billeg a táncra:
Aztán vitorabb lesz, majd sebesebb:
A tánc is utána pörébb, hevesebb,
Amint kopog és szaporázza.

De vége szakadni mikor fog, ugyan?...
"Hagyd el - riad egy rá - aki szele van!
Kihásítom kecske-dudádat."
Hanem a muzsikás mindég fújja,
Mindég szilajabban pörög ujja -
Az egész tivornya kifáradt.

Lankadva leülne az is, meg ez is,
Hívnák haza őket edédjekhez is:

Nem, nem lehet: ugrani kell csak.
Szidják a dudást, - verik, öklözik őt -
Verik bizony a nagy üres levegőt: -
Gyors híre szaladt e csudának.

Fut gazda, kié ama renyhe cseléd:
"Jössz...? vagy dobom - itt ez a villa - beléd..."
Vasvilla kezébe ragadt ám:
Fut lány, fiú, és anya és feleség:
"Apám, fiam, apjokom! untig elég..."
S kezeit töri, szíve szakadtán.

Már józanon a fiú, az apa, a férj
Mennének is - íme, közelget az éj -
Nyújtják kezüket nagy epedve:
A táncosok arcán vérkönnyű hull:
De a láb még egyre bokázza vadul,
Viszi a tánc ördögi kedve.

Éjfél! hogy üt a toronyóra közel,
Kénkö fújtó szaga terjedez el:
S mint szél ha forogva ragad port:
Úgy táncol el, egy bűz harci-zenére,
(Mondják, a pokol tüzes fenekére)
Az egész őrzőgő csoport.

*

<http://www.mr3-barok.hu/content/view/full/13502/1/>